

Živý Chléb z nebes

Adrian Ebens

Živý Chléb z nebes

Carlos A. Hernández and Adrian Ebens

Z anglického originálu *Living Bread from Heaven*
přeložila Mgr. Martina Nováková

Biblické citáty použity z Českého studijního
překlada (CSP) pokud není zmíněno jinak.

Anglický originál vytištěn v Austrálii v červenci 2016:

maranathamedia.com

Aktualizováno během Svátku stánků, říjen 2017

Nasycení pěti tisíc lidí nám poskytuje báječný obrázek o tom, jak nás Kristův život udržuje.

Jan 6:4, 5 Ale byl blízko Pesach, slavnost Judů. Proto Ježíš zvedaje oči a prohlížeje, že k němu přichází veliký dav, vykládá k Filipovi, Odkud koupíme chleby, aby tihle polykali? [NK]

Toužil snad Ježíš s nadcházejícím Svátkem nekvašeného chleba pomoci Svým lidem znovuobjevit duchovní symboliku chleba v židovské mentalitě? Vzal pět bochníků chleba a dvě ryby, a znásobil je v hostinu pro 5000 mužů včetně žen a dětí. Když lidé viděli ty zázraky, byli uchvázeni, a začali Ježíše vyhledávat. Žel to ale nebyl duchovní chléb, co hledali, ale prostě jen fyzický chleba.

Jan 6:26 Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, hledáte mne ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste jedli z těch chlebů a nasýtili jste se.

Tato situace poskytuje Ježíši příležitost k učení lidí o bohaté symbolice chleba, a jak tato symbolika poukazuje na Něj, jako našeho udržovatele.

Jan 6:27 Pracujte ne pro pokrm, který hyne, nýbrž pro pokrm zůstávající k životu věčnému, který vám dá Syn člověka; neboť jemu Otec, Bůh, vtiskl svou pečeť.“

Ježíš povzbuzoval lidi, aby na obstarávání jídla nepohlíželi jako na čistě fyzickou věc, ale aby vnímali i vyšší smysl, jako je obstarávání duchovní potravy, která dává věčný život. Tento duchovní „pokrm“ nám může poskytnout pouze náš Pán, Ježíš Kristus. Lidé se pochopitelně Ježíše ptají, co pro to mají udělat. On překvapivě odpovídá:

Jan 6:28-29 Řekli mu: „Co máme dělat, abychom konali Boží skutky?“
(29) Ježíš jim odpověděl: „Toto je ten Boží skutek: abyste věřili v toho, kterého on poslal.“

Měli pro to udělat prostě jen tolik, aby věřili v Krista jako Syna živého Boha, Mesiáše, který byl seslán Bohem k naší spáse. Pouhá důvěra v příslibeného Mesiáše dovolí Ježíšově Duchu je naplnit a posílit, a tím je také plně připravit

na věčný život. Lidé s touto odpovědí spokojeni nebyli. Chtěli viditelný doklad jeho výroku, a tak Ježíše zkoušeli:

Jan 6:30-31 "Jaký zázrak uděláš, abychom ho viděli a uvěřili ti?" zeptali se ho. "Co děláš? (31) Naši otcové jedli na poušti manu, jak je psáno: „Dal jim jíst chléb z nebe.“ [B21]

Sladký vyživující Duch Ježíše, pracující v duši, není viditelný. Vstupuje do srdce toho, kdo má víru ve Slovo Boží ohledně Mesiáše. Lidé se dožadovali viditelného znamení, a poté pak odkazovali na příklad many, která padala z nebes na poušť. Zde Ježíš znovu poukázal na duchovní realitu na pozadí toho zázraku s manou.

Jan 6:32-33 Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám, ne Mojžíš vám dal chléb z nebe, nýbrž můj Otec vám dává ten pravý chléb z nebe. (33) Neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“

Ježíš vysvětluje hlubokou pravdu tzv. Božského Vzorce. Ten pravý, neviditelný chléb, který padal dolů, byl tou viditelnou manou vyjádřený. Pokud by ten symbol byli rozeznali, přivedl by je ke Kristovi a pochopili by, že tím jediným důvodem - když na poušti mana padala - bylo, že to Kristus dával Svou životní sílu, kterou jim tak zajistil.

Ježíš tuto lekci pečlivě opakuje po celý zbytek šesté kapitoly. Všimněte si pozorně těchto slov:

Jan 6:48-51 Já jsem chléb života. (49) Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. (50) Toto je ten chléb sestupující z nebe, aby ten, kdo z něj jí, nezemřel. (51) Já jsem ten živý chléb, který sestoupil z nebe. Kdokoli by ten chléb jedl, bude žít navěky. Chléb, který dám já, je mé tělo, které dám za život světa." [B21]

Všechn život pochází z Ježíše, a nyní Ježíš odhaluje, jak tento život přichází k nám.

Jan 6:51 ...A chléb, který já dám za život světa, je mé tělo.

Ježíš dále vysvětluje:

Jan 6:53-55 Ježíš jim tedy řekl: „Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a nebudete-li pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. (54) Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. (55) Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev je pravý nápoj.

Jediným způsobem, kterým nám Ježíš může tento život dát, je Jeho utrpení a smrt. Zkuste pochopit vztah mezi Kristem a Jeho Stvořením z následujících citací:

Náš Pán řekl: „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život... Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj.“ Jan 6,53-55. **Tato slova můžeme vztáhnout na naši tělesnou přirozenost. Kristově smrti vděčíme i za svůj pozemský život. Chléb, který jíme, zaplatil svým tělem, vodu, kterou pijeme, vykoupil svou krví. Každý člověk, ať světec či hříšník, jí svůj každodenní chléb, ale nasycuje jej tělo a krev Ježíše Krista. Každý bočník chleba nese pečeť kříže. Kříž se zrcadlí v každém praménku vody.** To vše Ježíš zahrnul do symbolů své veliké oběti. Světlo památné večeře v horní síni posvěcuje náš každodenní pokrm. Rodinný stůl se stává stolem Páně a každé jídlo svátostí. (Touha věků, 432.1)

„On je nejen původcem života, ale i samotným životem. Jeho život přijímáme ve slunečním svitu, v čistém vzduchu nebo v jídle, které nám dodává sílu.“ (Výchova, 117.6)

Celý tento fyzický život závisí na věčném životě Krista. Každý kousíček jídla, který jíme, k nám přichází výměnou za Kristovu krev. Síla ve slunci, v dešti a v zemi, která vyživuje semena našich plodin, je dána silou Krista skrze Jeho Kříž. To nás vede k velmi důležité pravdě.

Jídlo, které jíme, samo o sobě neobsahuje život, jenž by nás udržel naživu. Jídlo, co jíme, je totiž jakýmsi „kanálem“ (médiem), zprostředkujícím nám Kristovu sílu. Díky obrovské Kristově oběti na kříži je této síle dovoleno proudit skrze fyzické jídlo. Proto, pokud se zamyslíme nad pokrmem či chlebem, který jíme, sám o sobě není tento fyzický pokrm tím, co by nás

drželo při životě. Tím je jen skutečný pokrm z nebes, kterým je Kristus, a který nám dává život.

Na všech stvořených věcech je vidět otisk božství. Celá příroda svědčí o Bohu. Když se vnímavá mysl dostane do kontaktu se zázrakem a tajemstvím vesmíru, nemůže přehlédnout působení nekonečné moci. Země nevydává každý rok svou úrodu ani nepokračuje v pohybu kolem slunce sama od sebe. Je to Boží neviditelná ruka, která vede planety na jejich oběžných drahách. Celou přírodou prostupuje tajemný život — udržuje světy v nekonečném prostoru, vidíme jej v nepatrném hmyzu, který se vznáší v letním vánku, v letu vlaštovky, dává potravu mladým ptáčkům, díky němu pupeny rozkvétají a květy uzrávají v ovoce.

Stejná síla, která udržuje přírodu, působí také v člověku. Stejně dokonalé zákony, které řídí pohyby hvězd i atomů, platí i pro lidský život. Zákony řídící činnost srdce či krevní oběh v těle jsou zákony mocné Inteligence, která má právo řídit i lidskou duši. Veškerý život pochází od Boha. Jen v souladu s ním může člověk dosáhnout skutečné naplnění svého života. (Výchova, 60)

Pro objasnění, Kristus není ten chleba, a On není ani v chlebu. Chléb je jakýmsi „kanálem“ (prostředkem) pro Jeho život, aby se nám mohl dát. Kristus je zdroj, chléb je kanál či prostředek. Jsou to dvě odlišné věci, přičemž skrze jednu získáváme tu druhou. Duch prorocství tento rozdíl jasně vysvětluje, a to následovně:

Boží dílo v přírodě není totožné se samotným Bohem. Přírodní věci jsou vyjádřením Boží povahy a moci, skrze ně můžeme pochopit Jeho lásku, Jeho moc a Jeho slávu, nesmíme však přírodu považovat za Boha. Řemeslná zručnost lidí dokáže zhotovit velmi krásné výrobky, věci, které potěší oko. Tyto výrobky nám prozrazují něco o myšlení autora. Zhotovená věc však není tvůrcem. Ne výtvor, ale umělec je hoden úcty. Stejně tak i příroda je výrazem Božího myšlení. Proto má být vyvyšován Bůh přírody, a ne příroda sama. (Testimonies Volume 8, 263) – z knihy Svědectví, svazek 8

Lidé, ke kterým Ježíš mluvil, viděli pouze fyzický chleba. Nedokázali pohlédnout ani o kus dál, aby uviděli sílu Krista, danou skrze chleba. S touto znalostí nám každé jídlo naplní srdce láskou ke Kristu, za Jeho obrovskou

lásku v tom, že nám dává Svůj život skrze různé potraviny, které můžeme pojmít. Pokud tento fakt neuznáme, pozemské jídlo, které jíme, nás nebude moct udržet při životě navždy. To jasně dokazuje, že fyzické jídlo nemá schopnost dát život. Může být pouze nositelem života či jeho kanálem (prostředkem).

Lekce, kterou dal Kristus nasycením pěti tisíců bylo, připravit mysl Izraele účastnícího se Svátku nekvašených chlebů. Každý kousek chleba měl v židovském systému učit této zásadní lekci života, kterou nalézáme pouze v Kristu.

Tato pravda přidává další význam obětinám z masa a nápojů, předkládaných jak během každodenních obětí, tak o sobotách (šabatech), novoluních a svátcích. Chceme podtrhnout fakt, že každý lidský nádech a každý kousek jídla, které jíme, jsou jakýmsi kanálem (prostředníkem) pro Kristův život. Těmito složkami získáváme Kristovu sílu. Bylo to tak od počátků světa. V obětním systému vidíme, jak měla být tato pravda vykládána a chápána.

Numeri 28:2 Přikaz synům Izraele a řekni jim: Dbejte, abyste mi přinášeli v určený čas můj obětní dar, můj pokrm („*chleba*“ v překladu BKR aj.), jako mé ohnivé oběti, jako příjemnou vůni.

Pokrm (chleba), o kterém zde mluvíme, je obětina masa, což byla směs mouky a oleje, spálená na obětním oltáři spolu s obětovaným zvířetem. Teď si uvedeme obětinu určenou ke každodenní oběti.

Numeri 28:3-6 Řekni jim: Toto je ohnivá oběť, kterou budete přinášet Hospodinu: Dva roční beránky bez vady denně jako ustavičnou zápalnou oběť. (4) Jednoho beránka připravíš ráno a druhého beránka připravíš navečer. (5) A jako přídatnou oběť desetinu éfy jemné mouky namísené se čtvrtinou hínu panenského oleje. (6) To je ustavičná zápalná oběť ustanovená na hoře Sínaj jako příjemná vůně, ohnivá oběť Hospodinu.

Každý den ráno a večer byl obětován beránek. Spolu s beránkem byla také obětována desetina éfy mouky a čtvrtina hínu oleje. Některé zdroje uvádějí, že éfa je asi 35 litrů,¹ jiní tvrdí, že jde asi o 22 litrů.² Pro naši představu jsou důležité poměry jednotek, a proto v této brožuře použijeme míru dvaadvaceti litrů. Litry měří objem, zatímco kilogramy měří váhu. 1 litr celozrnné mouky je asi 0,65 kg. Hín je asi galon, což je 3,6 litrů.³ Čtvrtina hínu je 0,9 litrů. Jedna každodenní oběť proto obsahovala 1,4 kg mouky smíchané se zhruba 900 ml či tuplákem oleje. Když z toho uděláme tabulku, vypadá následovně:

Oběť	Zvířata	Celkem obětované mouky	Celkem obětovaného oleje
Denně	2 beránci – jeden ráno a jeden večer	1,4 kg mouky x 2 na ráno a na večer	0,9 l x 2 na ráno a na večer
	Celkem = 2 beránci	Celkem = 2,8 kg	Celkem = 1,8 l

Na obětním oltáři se s trochou kadidla spálila hrst mouky smíchaná s olejem. Zbytek mouky a oleje byl dán kněžstvu.

¹ <http://www.dictionary.com/browse/ephah> ;
<http://www.thefreedictionary.com/ephah>

² http://www.convert-me.com/en/convert/history_volume/bibephah.html
<http://bibleresources.americanbible.org/resource/weights-and-measures-in-ancient-israel>

<https://en.wikipedia.org/wiki/Ephah>

³ <http://bibleresources.americanbible.org/resource/weights-and-measures-in-ancient-israel>

Leviticus 2:1-3 Když někdo chce přinést Hospodinu jako obětní dar přídatnou oběť, jeho obětním darem bude jemná mouka. Vyleje na ni olej a dá na ni kadidlo. (2) Přinese ji synům Áronovým, kněžím. Kněz z toho vezme plnou hrst jemné mouky a oleje se vším kadidlem a bude to obětovat na oltáři jako pamětní dar, ohnivou oběť, příjemnou vůni Hospodinu. (3) To, co z přídatné oběti zbude, patří Áronovi a jeho synům jako nejsvětější věc z Hospodinových ohnivých obětí.

Leviticus 10:12-14 Mojžíš promluvil k Áronovi a k jeho zbývajícím synům Eleazarovi a Ítamarovi: Vezměte přídatnou oběť, která z Hospodinových ohnivých obětí zbyla, a jezte ji nekvašenou vedle oltáře, neboť je to nejsvětější věc. (13) Budete ji jíst na svatém místě, neboť je to příděl tvůj a příděl tvých synů z Hospodinových ohnivých obětí, protože tak mi bylo přikázáno. (14) Hrudí z mávané oběti a kýtu z daru pozdvihování budete jíst na čistém místě, ty a s tebou tvoji synové a tvé dcery, neboť je to příděl tvůj a příděl tvých synů, který byl dán z obětních hodů pokojné oběti synů Izraele.

V Janovi 6 Kristus Sama sebe vyjevil jako chléb života. Nekvašený chléb z mouky a oleje byl kanálem (prostředkem) ukazujícím na život dostupný v Kristu. Jak se však tento pravý chléb dostal z nebes dolů? Přišel skrze oběť Kristova života za svět. A jak bylo toto uznáno v každodenní službě obětování? Tak, že byl obětován beránek. Čili obětování beránka představovalo uznání Kristova života daného proto, aby byl přijat Duch Svatý. Tato pravda byla názorně předvedena moukou a olejem spojenými jako chléb, který měli kněží sníst. Ti měli být na oplátku Božími služebníky milosrdenství pro zbytek Izraele. Dnes jsou všichni, kteří v Krista věří, součástí tohoto královského kněžstva a mohou tento chléb života přijímat.

1. Petrův 2:9 Vy však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid určený k Božímu vlastnictví, abyste rozhlásili mocné skutky ‘ toho, jenž vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světa.

Přidává tohle nový smysl modlitbě k Bohu? Všimněte si této pasáže:

Matouš 6:11 Náš denní chléb dej nám dnes.

Chleba obětovaný každé ráno i večer v rámci každodenní oběti symbolizoval skutečný chléb, který přicházel z nebe, a schopnost Krista to dělat byla

symbolizována skrze smrt beránka každý den. Když se modlíme: „Náš denní chléb dej nám dnes,“ máme na mysli skutečný Boží chléb přicházející z nebes, nebo prostě jen fyzický chleba?

Izraelité měli schopnost žít, dýchat, jíst a pít jen díky skutečnému chlebu, který byl seslán z nebe. Je obzvláště zajímavé si všimnout, co se děje s obětmi o šabatech (sobotách).

Numeri 28:9-10 V sobotu mi však kromě pravidelné ranní a večerní oběti předložte ještě další dva jednoleté beránky a s nimi dvojnásobnou tekutou oběť a obilnou oběť ze čtyř litrů jemně mleté mouky a olivového oleje. (SNC)

O sobotách se množství obětí a obětovaného masa zdvojnásobuje:

Oběť	Zvířata	Celkem mouky	Celkem oleje
Denně – jeden beránek ráno a jeden večer.	2 beránci Celkem = 2 beránci	1,4 kg mouky x 2 Celkem = 2,8 kg	0,9 l x 2 Celkem 1,8 litrů
Sobota	2 beránci plus 2 beránci ke každodenní oběti Celkem = 4 beránci	2,8 kg plus 2,8kg ke každodenní oběti Celkem = 5,6 kg	1,8 l plus 1,8 l ke každodenní oběti Celkem = 3,6 l

Základní otázkou pro nás musí být, proč se všechno o sobotách zdvojnásobuje? Znovu je nám připomínáno, že každý bochník chleba a každá kapka oleje je jakýmsi „kanálem“ (prostředkem) k tomu, aby k nám mohl přijít Kristův život. Doslovné viditelné maso (pokrm) a nápoj poukazovaly k duchovnímu masu (pokrmu) a nápoji přicházejícím z nebe dolů na zemi skrze Krista. Pavel to vyjadřuje takto:

1. Korintským 10:1-4 Nechci, bratři, abyste nevěděli, že naši otcové byli všichni pod oním oblakem a všichni prošli mořem, (2) všichni byli pokřtěni v Mojžíše v oblaku a v moři, (3) všichni jedli týž duchovní pokrm (4) a všichni pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus.

Když Mojžíš udeřil do skály, a vytryskla voda, lidé se nedostali jen k samotné fyzické vodě, přijímali totiž zároveň i život Kristův. Voda sama o sobě by je při životě neudržela. Dokázal to ovšem Duch Ježíše Krista. Tento duchovní nápoj proto pili všichni, nejen ti spravedliví. Znovu se nám připomíná:

Matouš 5:45 abyste byli syny svého Otce, který je v nebesích; neboť on nechává své slunce vycházet nad zlými i dobrými a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé.

Jan 1:9 Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka, to přicházelo na svět.

Kristův život je dán všem lidem, skrze prostředky (kanály), které Ježíš určil. Ti, kteří nedohlédnou za fyzické jídlo a pití, nakonec zemřou kvůli tomu, že odmítli uznat, co je doopravdy zdrojem života. To proto Ježíš svým posluchačům řekl:

Jan 6:32-33 Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám, ne Mojžíš vám dal chléb z nebe, nýbrž můj Otec vám dává ten pravý chléb z nebe. (33) Neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“

Mana, která padala na poušti, nepocházela od Mojžíše. Stejně tak to nebyla samotná mana, co by je drželo při životě. To život Kristův dodávaný prostřednictvím many je udržoval naživu. To je ten skutečný chléb přicházející z nebe. Z duchovního pokrmu a nápoje jedl a pil celý Izrael, ale skoro všichni umřeli na poušti, protože nebyli schopní vidět víc, než fyzické jídlo a vodu. Máme-li na paměti tyto myšlenky, vraťme se teď k otázce většího množství mouky, oleje a obětin o sobotách.

Bible nám říká, že šabat (sobotu) Bůh posvětil. Učinil ji svatou. A. T. Jones to výslovně ve svém kázání vyjadřuje, když říká:

Nyní jiná věc: Kdo byl skutečným přítomným činitelem ve stvoření? [Shromáždění: "Kristus."] Kdo odpočíval? [Shromáždění: "Kristus."] Kdo byl odpočínutý? [Shromáždění: "Kristus."] Kdo požeňnal? [Shromáždění: "Kristus."] Čí přítomnost to posvětila? [Shromáždění: "Kristova."] Čí přítomnost je v tom dni? [Shromáždění: "Kristova."] Potom člověk, jehož přítomnost Ježíše Krista neposvětila a nepožeňnal a

komu nepřinese odpočinek, nemůže zachovávat sobotu. **Copak nechápete, že sobotu lze zachovávat jedině s Kristem v člověku, neboť přináší a má v sobě Jeho přítomnost.** (A. T. Jones, GCB 1893, Sermon 20)

Nyní si všimněte životně důležité myšlenky A. T. Jonese:

Věděl člověk, v té době, v zahradě Eden, když stál tak, jak ho Bůh stvořil, vše o Bohu, co mohl kdy vědět? [Shromáždění: "Ne."] **Když potom přišla každá sobota, přinášela mu dodatečné poznání a Boží přítomnost. No kdo to byl?** [Shromáždění: "Kristus."] **Dodatečné poznání a přítomnost Krista v Něm samém.** Kdyby byl tedy zůstal věrný, byl by stále býval rostl v poznání Boha, v Něm samém, v Jeho vlastní zkušenosti, rostl by stále více ve všem tom, co je Boží povaha. (A. T. Jones, GCB 1893, Sermon 20)

Šabaty (soboty) nám tedy přinášejí porci přítomnosti Krista navíc. Odráží se právě toto v rozdílu mezi každodenní obětí a obětí na sobotu? Tehdy je porce obětin dvojitá, mouky a oleje. Neříká nám větší množství obětin, že je tu také větší dar v podobě Ducha, který je nám ten den nabízen? Zde je Hospodinův slib:

Izaiáš 58:13-14 Jestliže odvrátíš svou nohu od pošlapávání soboty, od konání svých zálib v můj svatý den, a nazveš sobotu rozkošnou a svatý den HOSPODINŮV ctihodným a budeš ho cítit tak, že nebudeš konat své cesty, nebudeš hledat své záliby a mluvit planá slova, (14) potom budeš mít rozkoš v HOSPODINU a nechám tě jezdit na návrších země a budu tě krmit dědictvím tvého otce Jákoba, neboť ústa HOSPODINOVA promluvila.

S vědomím dodatečných požehnání během šabatu - soboty, a že toto požehnání je více Ducha Kristova, pak nás sobota učí, že Bůh má období, které nám Ježíšovu přítomnost přináší blíže, než v ostatních časech. Potvrzuje se to touto pasáží v Izaiáši.

Izaiáš 48:18 Kéž bys pozorně naslouchal mým příkazům! Tvůj pokoj by byl jako řeka a tvá spravedlnost jako mořské vlny,

Kristus je naše spravedlnost. Izaiáš říká, že spravedlnost je jako mořské vlny. Mořské vlny se pohybují v jednotlivých vlnách, které omývají pláž a zase mizí. Také během dne jsou obvykle dva přílivy. Stejně tak o novoluní a úplňku nastává silný příliv. To všechno k nám promlouvá jako příliv a odliv spravedlnosti Ducha Kristova, která přichází k lidským potomkům.

Klíčem k pochopení sobot (šabatů) je vědomí, že existují zvláštní období (časy rozvážení), kdy k nám Kristus přichází blízko. Tato pravda se odráží v rozdílu mezi denní obětí a obětí na sobotu. Jakmile tento princip pochopíme, jsme připraveni uvidět něco velmi krásného.

Leviticus 26:2-4 Zachovávejte mé soboty a mějte v úctě mou svatyni. Já jsem Hospodin. (3) Jestliže budete žít podle mých ustanovení, zachovávat mé příkazy a plnit je, (4) dám vám deště v jejich čas, země vydá svou úrodu a polní stromy vydají své ovoce,

Mít na paměti šabaty - soboty (pamatovat na den sobotní) znamená uvědomovat si, že Hospodin má speciální období „občerstvení“, která ustanovil. Mít v úctě svatyni, znamená mít na paměti vysokou cenu, kterou nás Otec a Pán Ježíš zaplatili, aby nám zmíněné dary mohli poskytnout. Když máme na paměti soboty a ctíme svatyni, bude pršet, kdy má, a půda bude úrodná.

Už víme, že déšť a jídlo jsou kanály (prostředky), aby nám byl dán Kristův život. Čím větší tato štědrost je, tím početnější jsou důkazy, že se nám skrze tyto prostředky život Krista dává. Když nám srdce přetéka vděkem za tyto dary, můžeme jich dostat ještě víc. Jestliže o sobotách velebíme Pána za dvojitou porci Jeho Ducha, tento déšť potom nepadne kolem nás, ale naprší přímo na nás, a my budeme růst v Boží milosti. Každý člověk, ať už to ví nebo ne, má na této zemi z každodenní Kristovy oběti prospěch. Jak už jsme poznamenali, Bůh tento déšť dopřává jak spravedlivým, tak i těm nespravedlivým. Všichni mají z každodenní oběti prospěch, ale pouze ti, kteří respektují Boží volání skrze Jeho Zákon, ti budou obdařeni požehnáním navíc ze sobot a dalších specifických ustanovení.

Na této pravdě o šabat (sobotě) je skvělé to, že „řeka“ vyvěrající ze svatyně se prohluje s tím, jak tato „řeka“ teče.

Ezechiel 47:1-4 Potom mě přivedl zpět ke vchodu do domu a hle, odspodu prahu domu vyvěrala voda na východ; průčelí domu totiž mířilo na východ. Voda plynula zdola z pravé strany domu jižně od oltáře. (2) Vyvedl mě skrze severní bránu a vedl mě okolo směrem ven k venkovní bráně obrácené směrem na východ. A hle, voda crčela z pravé strany. (3) Když ten muž vycházel k východu se šňůrou v ruce, odměřil tisíc loket a provedl mě skrze vodu; vody bylo po kotníky. (4) Pak odměřil další tisíc a provedl mě skrze vodu; vody bylo po kolena. Opět odměřil tisíc a provedl mě vodou po bedra.

Vidíme, že jakmile se voda dostává z domu (chrámu), je hlubší. Vodítko k odpovědi na otázku, kam tato řeka teče, aby byla hlubší, nacházíme v předchozí kapitole.

Ezechiel 46:3-8,11 I lid země se bude klanět u vchodu té brány o sobotách a při novoluních před Hospodinem. (4) Zápalná oběť, kterou kníže přivede Hospodinu v den sobotní: šest beránků bez vady a berana bez vady. (5) Dále přídatná oběť: éfa na berana a na beránky jako přídatná oběť, kolik může dát; též hín oleje na éfu. (6) V den novoluní pak býček, mládě bez vady ze skotu, šest beránků a beran; budou bez vady. (7) Připraví i přídatnou oběť: éfu na býčka, éfu na berana a na beránky, tak, jak bude stačit; též hín oleje na éfu. (8) Až bude kníže přicházet, přijde cestou z předsíně brány a stejnou cestou zase odejde.... O svátcích a při shromážděních bude jako přídatná oběť éfa na býčka, éfa na berana a na beránky, kolik může dát; též hín oleje na éfu.

Množství obětí se zvyšuje s příchodem soboty a novoluní, a pak také svátků. Seznam obětí uvedených v Ezechieli 46 se trochu liší od seznamů v knihách Mojžíšových. Zde předkládáme soupis z Mojžíše. Nezařadil jsem zde obětiny nápojů, protože se řídí stejným vzorem.

Oběť	Zvířata	Celkem obětované mouky	Celkem obětovaného oleje
Každodenně. Num 28:3-6 1 beránek ráno a 1 večer	2 beránci Celkem = 2 beránci	1,4 kg mouky x 2 Celkem = 2,8 kg	0,9 l x 2 Celkem = 1,8 l
Šabat - sobota. Num 28:9,10	2 beránci plus 2 beránci Celkem = 4 beránci	2,8 kg plus 2,8 kg za každodenní oběť Celkem = 5,6 kg	1,8 l plus 1,8 l Celkem = 3,6 l
Novoluní. Num 28:11-14	2 mladí býčci, 1 beran, 7 beránek plus každodenní oběť. 1 kůzle jako oběť za hřích	4,2x2 = 8,4kg 2,8x1 = 2,8 kg (1,4x7) + (1,4x2) = 12,6 kg Celkem = 23,8kg	2,7 x 2 býčci 1,8 x 1 beran 0,9 x 7 beránek 0,9 x 2 beránci denní oběti Celkem = 15,3 l
Oběti Pesachu. Ex 12:21	Pesachová oběť	nekvašený chleba	hořké byliny
Nekvašený chleba na 7 dní. Num 28:17-25 7 x novoluní	14 býčků 7 beranů 49 beránek + 14 pro každodenní oběť+ 2 za sobotu 7 kůzlat	23,8 kg x 7 dnů + 2,8 kg za sobotu Celkem = 169,4 kg (60,5 násobek denní oběti)	15,3 l x 7 + 1,8 l za týdenní sobotu Celkem = 108,9 l

Svátek týdnů.	2 mladé býčky, 1 beran and 7 beránků. Plus každodenní oběť 2 beránků. 1 kůzle jako oběť za hřích	3/10 z býčka 2/10 z berana 1/10 z beránka Výpočet = (4,2x2)+(2,8x1)+ (1,4x7)+(1,4x2) Celkem = 23,8 kg	2,7x2 býčci 1,8x1 býk 0,9x7 beránků 0,9x2 každodenních beránků Celkem = 15,3 l
Svátek troubení. Num 29:1-6 Odehrává se o novoluní. Taková oběť obsahuje každodenní oběť plus oběť k novoluní plus oběť ke svátku troubení.	1+2 býčci 1+1 beran 7+7+2 beránci 2 kůzлата	4,2x3 = 12,6 kg 2,8+2,8 = 5,6 kg 16x1,4 = 22,4 kg Celkem = 40,6 kg	2,7x3 = 8,1 l 1,8x2 = 3,6 l 0,9 x16=14,4 l Celkem = 26,1 l
Svátek Dne smíření. Num 29:7-11	1 býček 1 beran 7 beránků + 2 každodenní 1 kůzle	4,2 kg 2,8 kg 12,6 kg Celkem = 19,6 kg	2,7x1 = 5,4 l 1,8x1 = 1,8 l 0,9x7 + 0,9x2 = 8,1 l Celkem = 15,3 l
Svátek stánků. Num 29:12-40 Den 1 = 13 býčků, den 2 = 12 býčků, až ke dni 7 = 7 býčků. Každý den = 2 berani a 14 beránků	70 býčků 14 býků 98 beránků + 14 každodenních + 2 na sobotu 7 kůzlat jako oběť za hřích	294 kg 39,2 kg 159,6 kg Celkem = 492,8 kg	2,7x70 = 189 l 1,8x14 = 25,2 l 0,9x 114 = 102,6 l Celkem = 316,8 l

Abychom získali přehled o tom, jak se řeka prohlubuje cestou od každodenních darů Ducha až ke Svátku stánků, uvedeme poměry mouky a oleje. Neuvádíme všechny týdenní oběti a oběti za novoluní, ale pouze jejich stupňování od denní oběti až po poslední svátek v kalendáři.

Oběť	Mouka	Olej	Ezechiel 47:1-7 Řeka
Denní	2,8 kg	1,8 l	Voda vytéká ze svatyně.
Šabat - sobota	5,6 kg (cca 2x denní)	3,6 l	1000 loket a sahá po kotníky
Novoluní	23,8 kg (cca 8x denní)	15,3 l	2000 loket a sahá po kolena
Nekvašený chleba	169,4 kg (30-ti násobek Sobotní oběti)	108,9 l	3000 loket a sahá do pasu
Všechny svátky v sedmém měsíci	553 kg (~100 násobek oběti Sobotní.)	359,2 l	4000 loket a sahá nad hlavu

Na této řece je nejzajímavější, že ať už teče kamkoliv, přináší tam život a uzdravuje.

Ezechiel 47:9 I stane se, že každá živá duše, která se bude hemžit všude, kam pronikne potok, bude žít a bude tam velmi mnoho ryb, neboť tam pronikla tato voda. Kamkoli potok pronikne, všechno bude uzdraveno a ožije.

Šabat (sobota) nám objasňuje princip zvyšování míry Kristovy přítomnosti. Uplatníme-li tento vzor i na další ustanovení, uvidíme, že vody budou hlubší a hlubší. Protože sobota je jako mít vodu po kotníky, izraelští kněží si měli namočit nohy předtím, než se před nimi otevřela celá řeka, Jozue 3:13. Přijmete-li sobotu vírou, potom se před vámi celý zbytek řeky otevře, abyste mohli projít. Mouka a olej smíchané dohromady tvoří chléb, který přichází

dolů z nebe. Pokud vidíme za hranice fyzická až na skutečný Chléb tak, jak ho nacházíme v Kristu, potom jsme objevili prohlubování řeky, která přichází z Božího trůnu.

Znovu si všimněme, že když bylo vody čtyři tisíce loket, a Ezechiel se vrátil na břeh řeky, všude byly stromy.

Ezechiel 47:7 Když jsem se vrátil, hle, na jednom i druhém břehu potoka bylo velmi mnoho stromů.

Řeka poskytovala tolik vody, aby mohly stromy plně vyrůst, a některé tak mohly mít třicetinásobnou úrodu, jiné šedesátinásobnou, a další dokonce stonásobnou. (Marek 4:20)

Tady je tajemství řeky života. Jak následujeme časy a období Hospodinova osvěžení, jak chodíme v Hospodinově zákoně, a dbáme-li Jeho ustanovení a nařízení, potom svá srdce otevíráme vírou, abychom se stali stromy zasazenými podél řeky vod.

Žalmy 1:2-3 ale oblíbil si Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. (3) Bude jako strom zasazený u přívodů vody, který ve svůj čas přináší ovoce a listí mu neopadá a vše, co dělá, se daří.

V tomto duchu nám říká, že naše listy nikdy neopadají, což znamená, že hřích nad námi nebude mít žádnou moc. Život Kristův, který je chlebem z nebes, bude plně přijat, a náš hlad po spravedlnosti bude nasycen, a žízeň po ní uhašena. Bylo právě toto důvodem pro Ducha proroctví, aby lidi horlivě ponoukal k ranní a večerní bohoslužbě?

Hodiny určené k ranní a večerní oběti se pokládaly za posvátné a staly se pak v celém židovském národě dobou pro bohoslužby. A když se pak později Židé jako nesvobodní rozptýlili do vzdálených zemí, obraceli se vždy v určenou hodinu tváří k Jeruzalému a posílali své modlitby Bohu Izraele. Tato jejich zvyklost je křesťanům příkladem ranní a večerní modlitby. Bůh odsuzuje pouhé obřady bez pravého nábožného ducha, shlíží však s velkým potěšením na ty, kdož ho milují a sklánějí se před

ním ráno i večer, aby prosili o odpuštění za spáchané hříchy a žádali požehnání. (Patriarchové a proroci, 258.1)

Pokud existuje živý chléb, který k nám přichází ráno a večer, není pak moudré se zastavit, a sbírat ho pro naše duše?

Vidíme, jak Duch proroctví spojuje ranní a večerní oběť Izraele s naší ranní a večerní bohoslužbou. Fakt, že v každém dni existují zvláštní časy k bohoslužbě silně nasvědčuje tomu, že živý chléb stále sestupuje ráno a večer, jak tomu bylo od úplného začátku uctívání (bohoslužby) pravého Boha na zemi.

Budeme-li sbírat každé ráno i večer, a stejně tak si dopřejeme dvojitou dávku požehnání každou sobotu, proč potom nepokračovat třemi tisíci loket navíc až k sobotní fontáně, a neobdržet tak dostatek živé vody, aby zabránila vaši duši před vyschnutím a nedovolila hříchu projevit se v životě. Dostali jsme toto varování:

Ezechiel 47:11 Ale na březích jeho a na místech bahnitých (vody) nebudou uzdraveny, ježto budou nechány solnými ložisky. (HEJCL)

Bažiny a mokřiny jsou místa, kterým se sice dostalo tekoucí vody, ale už se v proudu řeky nenachází. Jsou tací, kteří obdrželi světlo o Otci a Synu, a přesto, ve světle půlnočního volání, odmítají postupovat vpřed. Takoví zažijí bažiny a mokřiny ponechané pro sůl, kde už nic neporoste. Vkročte do proudu života, a získejte živý chléb skrze ustanovení našeho Otce, a budete požehnáni.

Všechny oběti a obětní dary Mojžíšova zákona poukazují na dar Ducha dostupného skrze oběť Krista. Tyto oběti nepoukazovaly pouze k budoucnosti, ale také k řece života, která tehdy tekla v obdobích osvěžení od našeho Otce a Pána Ježíše.

Přejete si obdržet pouze vodu, která vám sahá pouze po kotníky? Neměli byste raději takovou hojnost vody, že by vám sahala až nad hlavu, a tak by vám umožnila být stromem podél této řeky? Jak se to stane? Ve dne v noci rozjímejte nad Božím zákonem, který vám dá časy osvěžení. V těchto

obdobích potom obdržíte moudrost a bystrost ke správnému čtení Bible, a jejímu uplatnění ve svém životě.

Dnes existují mnozí, kteří neučí tomu, že Kristův kříž je k nim blízko. Trvají jen na tom, že obětní systém Židů poukazuje na utrpení Krista od dob Mojžíše 1500 let do budoucnosti, anebo na druhou stranu, že Kristův kříž je již 2000 let stará minulost. Kristovo aktuální sebezapření a nesmírné utrpení při nesení kříže se dnes minimalizuje, a snad dokonce i ignoruje. A přesně takhle by to udělal Satan. Všimněte si, co o tom prohlásil A. T. Jones.

Ta ohromná potíž se Židy od začátku do konce byla v tom, že mají Pána tak daleko, že i věci, kterými jim Bůh dokazoval Svou absolutní blízkost, byly použity jako důkazy, že je daleko. **Oběti, obětní dary, svatostánek, svatyně, bohoslužby v ní, všechny tyhle věci byly použity židovskými učiteli a masami lidí takovým způsobem, že jediné, co pro ně takové bohoslužby znamenaly, bylo poukazovat na Krista tam, kamsi do daleka.** Myslelo se, že tyhle věci znamenají Mesiáše, ale byl to spíš Mesiáš někde daleko. A oni se teď musí [476] stát dost dobrými na to, aby Ho přivedli blíž, a na tyto věci se pohlíželo jako na ctnost v nich samotných, a tudíž i schopných dát spravedlnost.

Nejsem si jist, zda se Adventisté sedmého dne dostali za myšlenku těch věcí tam dávno, aby chápali Krista jako někoho tam daleko. Netvrdím teď, že si Adventisté sedmého dne myslí, že Kristus je momentálně někde pryč. Obávám se však, že při pohledu na svatyni, bohoslužby v ní, oběti a obětní dary, se nezbavili myšlenky, že je to vše má učit o Kristu kdesi tam daleko. A tak se říká, že všechny tyhle věci poukazují na Krista. Všechny ty věci skutečně na Krista poukazují, to je pravda. Ale byl to Kristus nám blízký, a nikoliv vzdálený Kristus. Bůh zamýšlel, že všechny tyto věci mají poukazovat na Krista žijícího v jejich srdcích, ne 1800 let dozadu, ne tak daleko, jako je nebe od země, ale poukazovat na Krista v jejich každodenní zkušenosti. Když od této myšlenky neupustíme a potom studujeme svatyni, oběti a obětní dary, stručně řečeno, evangelium podle knihy Leviticus – uvidíme, že ono pro ně znamenalo, že Kristus je žijící a den po dni přítomný Spasitel, a uvidíme také, že tím stejným je pro nás Kristus i dnes.

Dnes máme evangelium, a máme křesťanskou zkušenost, to vše k dispozici v knihách Leviticus, Deuteronomium, Genesis, Exodus, a v celé Bibli. Když tyto pasáže ale čteme, a říkáme, že všechny ty obětiny a obětní dary poukazovaly na Krista daleko od Židů, a čekáme, že Židé skrze tyto rituály měli hledět kamsi do dáli až ke Kristu, který jednou přijde – když tato evangelia čteme a díváme se na ně takto, pak tato evangelia čteme úplně stejně, jako je četli Židé, a stojíme přesně tam, kde v těchto písmech stojí tehdy oni.

Tohle nemůže stačit. Ne. Nemáme se dívat na svatyni s jejím nábytkem a výbavou tak, jak je rozmístil Bůh, s Boží přítomností tamtéž, a myslet si, že když jim byla připsána, mají se z ní učit to, že Bůh přebývá výhradně v nebeské svatyni. Pokud to tak bereme, pak jsme připraveni si myslet, že je to skoro tak blízko, jak je blízko On nám, protože je to tak daleko, jak blízko jsme Mu dovolili k nim přijít. Protože když se na to tímto způsobem podíváme za ně, potom pokud bychom byli na jejich místě, jak bychom to sami hodnotili? Úplně stejně, což ukazuje, že kdybychom tehdy byli na jejich místě, byli bychom přesně takoví, jako oni.

Dokonce i my máme sklon číst ze svatyně a bohoslužeb a Boha přebývajícího ve svatyni a v textu „Udělejte mi svatyni, ať můžu přebývat uprostřed nich,“ a říct ANO, Bůh uprostřed nich přebýval ve svatyni, a to poukazovalo na svatyni, která je v nebi, a přichází čas, kdy bude Bůh se svými lidmi přebývat zas, protože promluvil o nové zemi slovy „Hle, Boží stánek s lidmi; bude přebývat s nimi a oni budou jeho lid.“ Takže když nastane nová země, Bůh bude se Svými lidmi znovu přebývat. Ale kde je Bůh teď? To je to, co nás právě zajímá. Co mi záleží na tom, jestli bude se Svými lidmi obývat novou zemi? K čemu to všechno, když se mnou není právě teď? Protože jestli se mnou nemůže být teď, je jisté, že se mnou nebude ani na nové zemi, ani se mnou, ani s nikým jiným, protože nemá šanci. To, co chci vědět já, a co potřebuje vědět i každá živá duše zní – Je se mnou teď? Jestli Ho odložíme kamsi tam daleko do dob Židů, a pak Ho ještě odsuneme na novou zemi, co z toho budeme mít teď? Jak to teď dá Boha člověku? Jak tímto způsobem může být právě teď s námi? To je právě to, co musíme neustále studovat.

Nyní můžete vidět, že tento obřadní systém je něco mnohem víc, než jen pomíjívá záležitůstka, co na chvíli „rozhodila“ Židy, a pak

zmizela. Lidská povaha se tím stále a vždy znepokojuje s takovou jistotou, jako, že ďábel žije, a jako, že je v lidském srdci nenávisť. Mysl, která není předmětem Božího zákona, a vskutku ani nemůže být – jak jistě je na světě a jak dlouho v něm existuje, tak dlouho je svět proklet obřadním systémem. A dokud budu mít v srdci být jen něco z toho, budu v nebezpečí prokletí obřadnictvím.

Ted' musím zasáhnout do Jonesovy myšlenkové linie a podotknu, co musí být řečeno, a tedy, že ti, kteří učí o Židech, kteří se kvůli spáse, jež byla od nich 1500 let do budoucnosti, točili v kruhu práv a ceremonií, tak ti vyučují ceremonialistického Boha. Pokud je Bůh opravdu jen Bohem obřadů před křížem, potom v Jeho povaze tento atribut setrvává, a my se pohledem na něj měníme do ceremonialismu. Dejte si pozor na ty, kteří obřady podporují, přestože proti nim zároveň i brojí, a naučte se je rozpoznat. Pokračujme v přednesu A. T. Jonese:

Co máme udělat, je najít takové vysvobození v Ježíši Kristu, to absolutní vítězství a velebení po pravé ruce Boha na nebesích, V Něm, že ta nenávisť v Něm by v nás měla být kompletně vyhlazena. Potom budeme od obřadů osvobozeni, budeme osvobozeni od tradic a lidských příkázání, a lidí, kteří by chtěli zastupovat naše svědomí. Lidé říkají: „Musíš dělat to a to, jinak nemůžeš být spasen.“ Ne, ne. Věřte v Ježíše Krista, jinak nemůžete být spaseni. Mějte pravou víru v Ježíše Krista, a budete spaseni.

Je to ta samá bitva, která se odehrávala v Pavlově životě i v práci. Kázal pouze o Ježíši Kristu, aby došel spáasy. Ovšem jistí farizeové, „kteří také věřili,“ ho následovali, a říkali „No jasně, věřit v Ježíše Krista úplně stačí, ale [477] něco tu přece jenom je. Musíš se nechat obřezat a dodržovat Mojžíšův zákon, jinak spasen být nemůžeš.“ Tahle soutěž trvala roky, a Pavel proti tomu všemu bojoval naplno. Neustoupil ani o píď. „Dáváte-li se obřezávat, Kristus vám nic neprospěje.“ „Vy, kteří hledáte ospravedlnění v Zákoně; vypadli jste z milosti.“ Nic, nic, než Kristus a víra v Něho. No, nakonec to dovedli ke koncilu, kde Duch Boží rozhodl, že to Kristus, a nikoli obřadnictví, je cestou ke spáse. To je celý příběh. Jeden byl pokusem k upevnění ceremonialismu v křesťanství, nebo spíš jeho zavedení místo křesťanství; ten druhý byl živým principem Ježíše Krista skrze živou víru, podněcující život a srdce těch, kteří v Něj věří.

Mezi obřadnictvím a principem je obrovský rozdíl. Ježíš Kristus chce, abychom Jej našli v takové plnosti a tak osobitě, aby živé principy Boží pravdy, tak, jak jsou přítomny v Ježíši Kristu, byly naším průvodcem, a aby nás tyto živé principy, zářící v životě člověka slávou Ježíše Krista, vedly v každém směru, a my tak vždy věděli, co dělat. Potom nebudeme potřebovat žádná předsevzetí či přísahy, abychom se donutili dělat tohle, tamto, nebo ono. To je rozdíl mezi obřadnictvím a principem živé přítomnosti Krista v srdci. To první je celé formalismus a vnější úslušnost bez Krista, a to druhé je všechno v Kristu a Kristus ve všem.

Znovu se teď podívejme na to, co tehdy Židé při chrámových bohoslužbách dělali, a na oběti a obětní dary, abyste porozuměli širším souvislostem. Vím stejně jako vy, že pozemská svatyně, ten chrám, to reprezentovalo svatyni na nebesích, že oběti reprezentovaly obětování Ježíše Krista, a kněžství a bohoslužby byly reprezentací kněžství Krista. Všemi těmito věcmi je, stejně jako nás, učil Bůh o Něm samém, přičemž On se odhaluje v Kristu. První byla svatyně, na jejímž místě byl později vybudován chrám. Chrám stál na hoře Sión v Jeruzalémě. Odtud je Bůh učil, že někde tam daleko je skutečný chrám na hoře Sión v nebeském Jeruzalémě. Bůh v tom chrámu na hoře Sión v Jeruzalémě, v Palestině, přebýval, čímž jim ukazoval, že bydlí někde tam daleko v nebeském chrámu na hoře Sión, v nebeském Jeruzalémě.

A On také řekl – a platí to jak pro obě místa, tak z obou stran – „Toto praví Vznešený a Vyvýšený, který přebývá ve věčnosti a jehož jméno je Svätý: Bydlím na vysokém a svatém místě.“ Ještě někde? „I s tím, kdo má zdeptaného a poníženého ducha.“ Kdy? Čteme zpátky kamsi do minulosti. Kdy vlastně přebýval „s tím, kdo má zdeptaného a poníženého ducha,“ a zároveň „na vysokém a svatém místě“? Dělal to sedm set let před Kristem, když promlouval Izajáš? Ano. Začal však Pán teprve tehdy přebývat s tím, kdo má zdeptaného a poníženého ducha, a zároveň na vysokém a svatém místě na hoře Sión? Ne.

Tisíc let před Kristem, když promlouval David, dělal to Bůh tehdy taky? Ano. Ale začal s tím právě tehdy? Ne. Bůh vždy a navěky pobývá na obou místech – jak se zdeptaným a poníženým, tak na vysokém místě.

Dobrá tedy, a neučil je Bůh v tom chrámu na zemi nejen, jak v tom nebeském kraji přebývá, ale také, jak přebývá v chrámu srdce? S největší pravděpodobností ano. Pozemskou horu Sión měli rovnou

před očima jako reprezentaci nebeského Siónu, který Bůh držel přímo před očima jejich víry. Tady, na hoře Sión, vysokém a vznešeném místě pozemského Jeruzaléma, byl chrám, a v něm Bůh. Tak Bůh ukázal, že nežije pouze zde, ale i v chrámu srdce, svatyni duše Toho, který má kajícího a pokorného Ducha. Tím, že Svůj chrám umístil mezi hříšné lidi, a sám tu i přebýval, ukazoval také, jak by přebýval v chrámu Kristova těla, taktéž mezi hříšníky a v hříšném těle.

I tady, v pozemském chrámu na hoře Sión v Jeruzalémě, bylo kněžství. Kněžství bylo i na poušti ve svatostánku v Šílo. Je pravda, že tamní kněžství reprezentovalo kněžství Kristovo. Reprezentovalo ale nějaké Kristovo kněžství i v roce 1 našeho letopočtu? Můžeme říci, že to reprezentovalo Kristovo kněžství, které bylo daleko v budoucnosti? Ne. Reprezentovalo to kněžství v Jeruzalémě, a ve svatyni na poušti, kněžství, které již na způsob Malkisedeka existovalo? Ty budeš kněz navěky na způsob Malkisedeka? Ne, ne. „Ty jsi kněz navěky na způsob Malkisedeka.” Nebyl snad Malkisedek kněz v dobách Abrahamových? A není snad Kristovo kněžství navěky na způsob Malkisedeka?

Nevidíte snad, že celý tento systém bohoslužeb daný Izraeli je měl učít o přítomnosti Krista tehdy a tam, pro tehdejší spasení [478] jejich duší, a ne pro spásu duše osmnáct set let či dva tisíce let, nebo o čtyři tisíce let později? Zajisté je to tak. (5. března 1895, ATJ, GCB 477.7)

Milí přátelé, doufám a modlím se za to, abyste rozeznali tuto vzácnou řeku života, kterou lze vystopovat v tom živém chlebu přicházejícímu z nebes, a odhalujícímu se v pokrmu obětin z mouky a oleje. Tato mouka promísená s olejem poukazuje na skutečný Chléb Boží, který pro ně a jejich spásu existoval už tehdy a tam. Stejným způsobem můžeme i my přistupovat ke každému dni a každé sobotě a o každému novoluní a ke každému svátku s prohlubujícím se povědomím o řece života a o daru Ducha. Šabat – sobota je vskutku kanálem (prostředkem) pro Boží pečeť. Jakmile jednou vstoupíme do principu šabatů, přijmeme tím zároveň i to, že Bůh sesílá Svého Ducha během oněch speciálních období. Tím, jak bdíme a modlíme se za to, aby náš Otec v těchto speciálních obdobích volal, obdržíme tak i mnohem víc živého chleba, než je denní porce přidělená každému člověku.

Jestliže jste ochotni přijít každé ráno k Bohu, a věřit, že živý chléb skutečně a doopravdy do ranní bohoslužby přichází tak, jak je vyjádřeno v ranní obětině pokrmu z masa, jakého požehnání se vám potom v této víře dostává! To stejné platí pro večerní obětování. Jakýpak pocit očekávání to vytváří, když přicházíme ve víře, že dostaneme živý chléb přicházející z nebes. Věříte, že o šabatech přichází dvojitá porce, tak, jak je to vyjádřeno v evangeliu Starého zákona? Věříte, že novoluní vám nabízí požehnání osminásobku denního přídelu nebeského chleba? Jak hluboko jste ochotni se do této řeky života ponořit? Hladovíte a žízníte po Kristově spravedlnosti? Chopte se Božích časů osvěžení, a otevřete své srdce vírou ve skutečný chléb přicházející z nebes, a nebudete zklamaní.

Jan 6:52-64 Židé se hádali mezi sebou a říkali: „Jak nám tento člověk může dát k jídlu své tělo?“ (53) Ježíš jim tedy řekl: „Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a nebudete-li pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. (54) Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. (55) Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev je pravý nápoj. (56) Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. (57) Jako mne poslal živý Otec a já žiji skrze Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude žít skrze mne. (58) Toto je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne jako vaši otcové jedli manu, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít na věčnost.“ (59) Toto řekl, když vyučoval v synagoze v Kafarnaum. (60) Mnozí z jeho učedníků, když to uslyšeli, řekli: „To je tvrdá řeč. Kdo to může poslouchat?“ (61) Ježíš v sobě věděl, že jeho učedníci na to reptají, a řekl jim: „To vás pohoršuje? (62) Což tedy, kdybyste viděli Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve? (63) Duch je ten, který obživuje, tělo nic neznamená. Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život. (64) Ale jsou někteří z vás, kteří nevěří.“ Ježíš totiž od počátku věděl, kteří jsou nevěřící a kdo je ten, který ho vydá.

Stejně tak je tomu dnes. Valná většina v tuto vzácnou řeku života nevěří. Někteří z nich jsou teď dokonce aktivní v poškozování reputace svých bratrů, aniž by vůbec vkročili do světla pravdy. Vždyť pro mnohé je i obsah této brožury tvrdá řeč. Uráží i vás?

Jan 6:65-67 A říkal: „Proto jsem vám řekl, že nikdo ke mně nemůže přijít, pokud mu to není dáno od Otce.“ (66) Z toho důvodu mnozí z jeho učedníků odešli zpět a už s ním nechodili. (67) Ježíš řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“

Bylo to učení o principu živého chleba, které mnohé od Krista odvrátilo, a už Ho nenásledovali. Útěchu však nacházíme ve slovech Jeho učedníků:

Jan 6:68-69 Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Máš slova věčného života (69) a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi Kristus, ten Svatý Boží.“

Budiž nám toto svědectvím, ať se můžeme radostně modlit: „Náš denní chléb dej nám dnes,“ a věřit, že bude znásoben po vzoru Ježíše násobícího bochníky a ryby k nasycení pěti tisíců, těsně před vylitím Ducha během Svátku nekvašeného chleba.

Než dokončíme tuto studii, musíme se zabývat otázkou tekuté (lité) oběti spojené s chlebem a obětmi a hlouběji vidět, jak je nám ta radost Otce a Syna dáována v Duchu milosti.

Num 28:7 A k tomu patříčná litá oběť: čtvrtina hínu na každého beránka. Litou oběť opojného nápoje Hospodinu vylij ve svatyni.

Ve verši 7 nacházíme výraz *opojný nápoj*⁴ (shakár- Strongovo číslo H7941). Někteří překladatelé dávají přednost výrazu *výběrové víno* místo *silného*; to souhlasí s 3. Mojžíšovou 2:11 [Bible21], která říká: „**Žádná** moučná oběť, kterou přinesete Hospodinu, nesmí být **kvašená**. Nikdy nedáte dýmat jako ohnivou oběť Hospodinu žádný **kvas** ani med.“ To, že se tato tekutá oběť skládá z vína a nikoliv jiného nápoje, lze potvrdit v Numeri 15:1–10, kde je jasně uveden příkaz předložit s obětovaným zvířetem o svátcích (také zmíněno v Numeri 28) obětinu nápoje yayin, přičemž Strongovo číslo H3196 je produkt vinné révy. Většina překladů to interpretuje jako silný nebo kvašený nápoj, ale tím se v Písmu vytváří nesoulad související s Leviticus 2:11.

⁴ B21, JB kvašený nápoj, BKR silný nápoj, Hejčl víno, Sicher opojný nápoj

Žádal by náš nebeský Otec o oběť, která symbolizuje požehnání, jež On sám dává, tedy něčeho, co přitom Bůh odsuzuje? Když například prozkoumáte španělské překlady tohoto verše, všimneme si, že téměř všechny (kromě těch katolických) jsou interpretovány jako „výběrové nebo vynikající víno“. Překlad Reina-Valera Revisada z let 1909,1960, 1994,1995, 2000, 2004 to překládají „vynikající víno“. Překlad Sagradas Escrituras (1569) z toho udělal také „vynikající víno“. Překlad Biblia Latinoamericana 1995 to přeložila jako „čisté víno“. Překlad Jubilejní Bible 2000 říká:

A oběť tekutá bude čtvrtinou hínu s každým beránkem; vyliješ ve svatyni Hospodinu tekutou oběť **vynikajícího (výběrového) vína**

Také v biblickém komentáři CASD je uvedeno následující (v překladu ze španělštiny):

"Mnoho komentátorů trvá na tom, že v tomto případě musí *shekár* odkazovat na to nejlepší a nejušlechtlejší víno." Židovští komentátoři obecně tvrdí, že v tomto případě je z aplikace *shekár* vyloučen koncept zředěného vína, a na druhé straně upřednostňují myšlenku vína, které je čerstvě vymačkané.“

To dává prostor k domněnce, že silné víno (nápoj) může znamenat koncentrovaný, neředěnou hroznovou šťávu. Je to také v souladu s proměnou vody ve víno, kterou učinil Ježíš na svatbě v Káně, když správce hostiny řekl, že ženich uchoval to nejlepší víno na konec. Koncept „vynikajícího vína“, „čistého vína“ nebo „čerstvě vymačkaného vína“ dokonale zapadá do jazyka v Touze věků (Desire of Ages):

U vchodu stálo šest velkých kamenných nádob. Ježíš přikázal služebníkům, aby je naplnili vodou, a oni poslechl. Víno bylo zapotřebí hned, proto Ježíš řekl: „Teď z nich naberte a doneste správci hostiny!“ Jan 2,8. Místo vody, kterou do nádob nalili, nabrali služebníci víno. Ani správce hostiny, ani hosté nezaznamenali, že víno došlo. Když správce ochutnal víno, které služebníci přinesli, podivil se, protože **tak dobré** víno ještě nikdy nepil. Bylo úplně jiné než to, které se podávalo na začátku hostiny. Obrátil se k ženichovi a řekl: „Každý člověk podává nejprve dobré víno, a teprve když už se hosté napijí, víno horší. Ty jsi

však uchoval dobré víno až pro tuto chvíli.“ Jan 2,10. DA 148.2 {TV 90.5}

Všimněte si vztahu mezi vínem a požehnáním, která Bůh skrze Krista dává.

Stejně jako lidé podávají nejdříve lepší víno a potom horší, nakládá se svými dary i svět. Věci, které nabízí, mohou potěšit oči, okouzlit smysly, ale uspokojení člověku nepřinesou. Víno zhořkne a veselí vystřídá smutek. Na počátku je zpěv a smích, na konci únava a znechucení. **Ježíšovy dary se však nikdy nezkaží ani nezastarají. Hostina, kterou nám připravuje, přináší uspokojení a radost. Každý nový dar vede člověka k tomu, aby si ještě více vážil Božích požehnání a radoval se z nich.** Bůh nás bez přestání obdarovává svou milostí. Jeho milosrdenství nikdy nekončí. Zůstáváme-li v něm, mohou být pro nás dnešní hojné dary ujištěním, že zítra se nám dostane ještě hojnějších. Ježíšova slova k Natanaelovi vyjadřují princip, podle kterého Bůh jedná s věřícími. Každým novým projevem své lásky říká vnímavému srdci: „Ty věříš... ? Uvidíš věci daleko větší.“ Jan 1,50. DA 148.3 {TV 90.6}

Víno, které Kristus opatřil pro svatební hostinu, i to, které podával učedníkům jako symbol své krve, byla **čistá hroznová šťáva.** Zmiňuje se o tom prorok Izajáš. Hovoří o novém víně „v hroznu“ a říká: „Nemá je, je v něm požehnání.“ Izajáš 65,8. DA 149.3{TV 91.4}

Pokud je toto výběrové a čisté víno symbolem Kristových požehnání, pak tekutá oběť z Numeri 28:7, která má znamenat požehnání, musí být stejného pořádku. Člověk může přinést Bohu oběť pouze s vědomím, že to byl Bůh, kdo vám ji na prvním místě dal. Bůh lidem nedal fermentované a opojné nápoje. Bůh ve svém Synovi dal Svoji čistou a neinfikovanou radost.

Všimněte si také podobnosti slova *shekár* se slovesem *shakár*, které by podle Strongovy konkordance H7937 mohlo znamenat *být rád* nebo *pít hojně*. Vidíme tedy, že oběti vína byly z nového vína a znamenaly požehnání, které Bůh dal svému lidu.

Numeri 28:7 nám dávají množství vína pro každého beránka a v Numeri 28:14 je nám dáno množství vína pro každého býčka a berana a opakované množství pro beránka.

Nu 28:14 Patřičné lité oběti budou: Polovina hínu vína na býčka, třetina hínu na berana a čtvrtina hínu na beránka. To je měsíční zápalná oběť v každém měsíci po všechny měsíce v roce.

Výpočty jsou následující:

Oběť	Mouka	Olej	Víno
Denní	2,8 kg	1,8 l	1,8 litru
Šabat (sobota)	5,6 kg	3,6 l	3,6 litru
Novoluní	23,8 kg	15,3 l	2 býci = 1 hín; 1 beran = 1/3 hínu; 7 beránků = ¼ hínu x 7. Celkem = 11,1 litrů
Nekvašený chléb	169,4 kg (30-ti násobek Sobotní oběti)	108,9 l	11,1 l x 7 = 77,7 litrů
Letnice	37,4 kg	15,3 l	12,9 litru
Svátky sedmého měsíce	553 kg (~100 násobek Sobotní oběti)	359, 2l	Troubení = 22,2 litru Smíření = 11,1 litru Stánky = 245,4 litru Celkem = 278,7 litru

Mouka používaná k výrobě chleba představuje život, který Bůh dává a udržuje skrze svého Syna po celém Univerzu; ten olej se také používá k výrobě chleba, ale rovněž je symbolem ducha, který je dán Božím dětem; ale co potom to víno? Často je to symbol Kristovy krve, ale v souvislosti s oběťmi to tak nemůže být, protože v beránkovi zabitém již existuje určitý předobraz krve.

V této souvislosti musí být oběť vína symbolem něčeho, co pro nás Kristova krev koupila.

Chléb skládající se z mouky a oleje, a k tomu víno jsou symboly požehnání. Když se například Abraham vrátil ze záchrany svého synovce Lota, Melchisedech mu vyšel vstříc, aby mu požehnal, a přinesl Abrahamovi chléb a víno.

[Bible21] Genesis 14:18, 19 Melchisedech, král Sálemu, který byl knězem Nejvyššího Boha, přinesl **chléb** a **víno** a požehnal mu těmito slovy: "Požehnan buď Abram od Nejvyššího Boha, Stvořitele nebe i země!

V návaznosti na toto požehnání měl Abraham ujištění, že je podporován Bohem, a že nepotřebuje lidské zboží, a odmítl přijmout bohatství od sodomského krále.

[Bible21] Genesis 14:21-23 Král Sodomy mu řekl: "Dej mi lidi. Majetek si nech." Abram mu ale odpověděl: "Přísahám před Hospodinem, Nejvyšším Bohem, Stvořitelem nebe i země, že ze všeho, co ti patří, si nevezmu nic - ani nitku, ani sandálový řemínek - abys neřekl: ‚Já jsem obohatil Abrama.‘

Kniha Joel používá mouku, olej a víno jako symboly požehnání od Boha.

Jóel 2:19 Odpověděl Hospodin a řekl svému lidu: Hle, posílám vám obilí, nové víno a olej a nasytíte se tím. Nevydám vás už v potupu mezi pohanskými národy.

To slovo pro *obilí* je *dagan* ve Strongově konkordanci H1715 a znamená obilí, chléb nebo pšenici. S ohledem na to uvažujte o následujícím žalmu:

Ž 104:1-15 Dobrořeč, má duše, Hospodinu! Hospodine, můj Bože, jsi velmi veliký! Oblékls nádheru a důstojnost. Halíš se světlem jako pláštěm, roztahuješ nebesa jako stanovou plachtu. Na vodách kladeš trámy svých komnat, z oblaků si činíš vůz, vznášíš se na perutích větru. Činíš si z větrů své posly, své služebníky z planoucího ohně. Založil zemi na základech — nepohne se na věky věků. Hlubinu jsi přikryl jako pláštěm, nad horami stály vody. Před tvými hrozbami utíkaly, před

hřmotem tvého hromobití se v hrůze rozprchly. Vystoupila pohoří, vody klesly do údolí, do míst, která jsi jim určil. Vymezils jim hranice, které nepřekročí. Nevrátí se, aby zaplavily zemi. Posíláš prameny do potoků, jež tečou mezi horami, napájéjí všechnu polní zvěř; divocí oslové tu tiší žížeň. Sídílí u nich nebeské ptactvo, štěbetá mezi listovím. Ze svých komnat zavlažuješ hory, země se sytí ovocem tvého díla. Dáváš vyrůst trávě pro dobytek a rostlinám, které pěstuje člověk, aby ze země vydobyl potravu. I **víno**, které dává radost lidskému srdci, takže se tvář **olejem**, leskne i **chléb**, jenž posilňuje lidské srdce.

Tato pasáž vysvětluje význam těchto tří druhů obětí zmíněných v Numeri 28 a kontext tohoto žalmu je Bůh jakožto dárce a udržovatel života. Vidíme, že chléb jako symbol Kristova života, který je dán lidem, posiluje nebo udržuje srdce člověka, olej jako symbol Kristova Ducha činí tvář člověka zářivou a víno jako symbol Kristovy radosti potěšuje lidská srdce.

Existuje mnoho textů, které představují víno jako symbol radosti, radosti a potěšení. Jedním z nich je podobenství nebo alegorie u Soudců kapitola 9.

Soudců 9:12 Nato řekly stromy révě: Pojd' ty, kraluj nad námi. Rovněž réva jim pravila: Cožpak bych se vzdala svého mladého **vína**, které **dává radost** bohům i lidem, a šla se kymáčet nad stromy?

To slovo dávat radost je zde *samakj* a má Strongovo číslo H8055 a je to stejné slovo použité jako v Žalmu 104:15. V tomto žalmu vidíme, že víno dělá radost lidskému srdci a u Soudců 9:13 zase rozveseluje Boha i člověka. Jak víno může povzbudit nebo udělat Bohu radost? Co víme o Otcově radosti, rozkoši a potěšení? V kom je Otec velmi potěšen? Příklad 8:30 říká:

[CEP] Příklad 8:30 byla jsem mu věrně po boku, byla jsem jeho potěšením den ze dne a radostně si před ním hrála v každý čas.

A v Matoušovi 3:17 se píše:

[BKR] A aj, hlas s nebe řkoucí: Tentoť jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.

Kristus, Boží jednorozený Syn, je Otcovou rozkoší, radostí a potěšením. Mezi Kristem a Bohem, jeho Otcem, existuje krásný vztah radosti. Kristus se raduje

z agapé lásky Otcovy, což se projevuje ve jmenování Svěho Syna dědicem všeho, a Otec je potěšen a má velkou radost ze svého Syna, který si váží Otcovy sebe-zapírající lásky a sdílí vše, co zdědil, s Univerzem. Kristus vzal, aby dával a On sdílí s lidmi potěšení a radost ze vztahu mezi nimi oběma. Duch proroctví říká:

Slova: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil,“ která zazněla u Jordánu, se vztahují na celé lidstvo. Bůh promluvil k Ježíši jako k našemu zástupci. Nezavrhl nás pro naše hříchy a slabosti, ale ukázal, že mu na nás záleží. Udělil nám milost ve svém Nejmilejším (Efezským 1,6). DA113 {TV 66.4}

[CEP] Př 8:30 byla jsem mu věrně po boku, byla jsem jeho potěšením den ze dne a radostně si před ním hrála v každý čas. Hraji si na jeho pevné zemi; **mým potěšením je být s lidskými syny.**

Kristus poskytuje toto potěšení lidem. Otcovo potěšení na svého Syna a Synovo potěšení nejen před Otcem, ale také s lidmi. Víno jako symbol radosti, veselí a potěšení představuje Krista jako radost Boha a lidí. Kristus je Božím potěšením a skutečným potěšením člověka může být pouze milovaný Boží Syn.

Dalším symbolem Krista, který se spojuje s vínem jako symbolem radosti, veselí a rozkoše, je řeka života. Žalm 46:4 (5) říká:

[BKR] Ž 46:5 Potok a pramenové jeho **obveselují** město Boží, nejsvětější z příbytků Nejvyššího.

Slovo pro *obveseluje* je opět *samakj* a vidíme, že tato řeka ve městě Božím dělá radost celému městu. Podle Zjevení 22 tato řeka vytéká od Božího a Beránkova trůnu. Mohl by tohle být symbol potěšení Otce v Jeho Synu sdíleném s Univerzem prostřednictvím Krista, coby „kanálu“? Mám za to, že ano. Pro mě je nejkrásnější na tom všem to, že nebeské víno, nebeská radost a potěšení jsou nám dány svobodně (zdarma).

Pojďme se podívat na jiný verš.

Žalmy 36:8 Jak vzácné je tvé milosrdenství, Bože! Synové lidští hledají útočiště ve stínu tvých křídel. Sytí se tučností tvého domu, napájíš je **proudem svých rozkoší**. Neboť u tebe je **pramen života**; díky tvému světlu vidíme světlo.

Ve verši 9 vidíme, že tím pramenem života je označováno bytí u Boha. Víme, že Bible učí, že Otec je velkým zdrojem všech, zde však vidíme něco nebo někoho, kdo je u Boha a je zmiňován jako pramen života. V Příslovích 8 vidíme Krista u Boha, v Janovi 1:1 vidíme, že to Slovo bylo u Boha, a ve Zjevení vidíme Beránka sedícího u (s) Boha(em) na Jeho trůnu. Vidíme zde možnost, že by Kristus byl označován jako ten pramen života, protože On je řeka, ten kanál, ve kterém plyne život, duch, radost a všechna Boží požehnání do Univerza. Duch proctví říká:

Tak krásné a výstižné obrazy nacházíme v celé bibli. Mojžíš viděl v Kristovi staletí před jeho příchodem skálu spásy pro Izrael (viz 5. Mojžíšova 32,18). Žalmista pjeje o něm a nazývá ho „vykupiteli můj“, „skála síly mé“, „skála má i pevnost má“, „skála obydlí“, „skála nade mne vyšší“, „skála srdce mého“, „skála útočiště mého“. Žalm 19,14; Žalm 62,8; Žalm 71,3; Žalm 61,3; Žalm 73,26; Žalm 94,22. V písni Davidově se milost Kristova líčí jako **osvěžující „tichá voda“** uprostřed zelených pastvin, k níž vodí nebeský pastýř své stádo. Ustavičně **„potokem rozkoší svých napájíš je, nebo u tebe jest studnice života“**. Žalm 36,9.10. A mudrc praví: **„Potok rozvodnilý (je) pramen moudrosti“**. **Příslaví 18,4. Jeremiášovi je Kristus „pramen vod živých“, Zachariášovi „studnice otevřená... k obmytí hříchu i nečistoty“**. Jeremjáš 2,13; Zachariáš 13,1. PP 413.1 {PP 306.3}

Izaiáš označuje Krista za „skálu věčnou“ a za „stín skály veliké v zemi vyprahlé“ Izajáš 26,4; Izajáš 32,2. A zaznamenává skvoucí zaslíbení, které živě připomíná životodárný proud, který vytékal pro Izraele: „Chudé a nuzné, kteříž hledají vody, an jí není, jejichž jazyk žízni prahne, já Hospodin vyslyším, já Bůh Izraelský neopustím jich.“ „Vyleji vody na žíznivého, a potoky na vyprahlost;“ „vyprýští s vody na poušti, a potokové na pustinách.“ A volá ke všem lidem a zve je: „Ej, všickni žízniví, podte k vodám.“ (Izajáš 41,17; Izajáš 44,3; Izajáš 35,6; Izajáš 55,1) a na posledních stránkách Písma svatého se pozvání opakuje. Potok vody živé, „světly jako křišťál“, teče z trůnu Božího a Beránkova,

a po všechny věky dostává se lidstvu milostivého pozvání. „Kdo chce, nabež vody života darmo.“ Zjevení 22,1.17. PP 413.1 {PP 306.4}

V Žalmu 36, verši 8 (9) vidíme, že každý, kdo pije z této řeky, pije potěšení a radost z Boha

Žalmy 36:9 (CEP) Osvěžují se tím nejučtější z tvého domu, **z potoka svých rozkoší jim napít dáváš.**

Toto úžasné společenství s Bohem radosti a rozkoše je nám dáno.

1 J 1:3 Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste také vy měli společenství s námi. Naše společenství je s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem.

Pro toto osvěžení jsou (u)stanoveny časy. To osvěžení proudí o Sobotách.

Iz 58:13 Jestliže odvrátíš svou nohu od pošlapávání **soboty**, od konání svých zálib v můj svatý den, a **nazveš sobotu rozkošnou** a svatý den Hospodinův ctihodným a budeš ho cítit tak, že nebudeš konat své cesty, nebudeš hledat své záliby a mluvit planá slova, **potom budeš mít rozkoš v Hospodinu** a nechám tě jezdit na návrších země a budu tě krmit dědictvím tvého otce Jákoba, neboť ústa Hospodinova promluvila.

Proudí také o novměsících (novoluních):

Ez 46:1 Toto praví Panovník Hospodin: Brána vnitřního nádvoří obrácená k východu zůstane zavřena šest pracovních dnů. Bude otevírána v **den sobotní, bude otevírána i v den novoluní.**

Ez 46:3 I lid země se bude klanět u vchodu té brány **o sobotách a při novoluních** před Hospodinem.

Ježíš nás pozval k pití živých vod během svátků (slavností).

J 7:37 V poslední, velký den svátku Ježíš vstal a zvolal: „Žízni-li kdo, ať přijde ke mně a pije. Kdo věří ve mne, jak praví Písmo, řeky živé vody poplynou z jeho nitra!“

Existuje propojení symbolů mezi vínem a řekou života, protože to víno, stejně jako mouka a olej, proudí živými vodami řeky života, pramene života, Ježíše

Krista, toho jednorozeného (zplozeného) Syna Božího. Při oslavě Svátku stánků v Ježíšově době si kněží připomínali vyvedení vody ze skály na Horébu tím, že ve zlaté nádobě přinesli vodu ze Siloe do chrámu. Byly tam dvě stříbrné nádoby, jedna pro vodu a druhá pro víno; tyto dvě se mísily v potrubí, které zase vedlo do Mrtvého moře. Je to velmi podobné tomu, co jsme četli v Ezechielovi 47.

Ez 47:7-8 Když jsem se vrátil, hle, na jednom i druhém břehu potoka bylo velmi mnoho stromů. Pak mi řekl: Tato voda vytékající do východní oblasti stekla do Araby. Pronikla až do moře, a když se vlila do moře, byla jeho voda uzdravena.

Překlad Bible ve verzi B21 to překládá takto:

Ez 47:8 [Bible21] "Tato voda teče do východního kraje," řekl mi. "Stéká do údolí Arava, vlévá se do **Mrtvého moře**, a jakmile se vlije do moře, jeho voda se uzdraví.

Svátek stánků byl radostnou oslavou požehnání, která Bůh dal Izraeli. Je velmi přijatelné, že symbol vína v této oslavě znamenal také rozkoš, radost a potěšení. Všimněte si, co říká Duch proroctví:

Když se Izraelští usadili v Kanaánu, pořádali **velké radostné slavnosti** v upomínku na tekoucí vodu, kterou jim poskytovala skála na poušti. V době Kristově se ze slavnosti vyvinul velice působivý obřad. Konával se u příležitosti slavnosti stánků, k nimž se v Jeruzalémě shromáždil lid z celé země. Svátky trvaly sedm dní a každý dne vycházeli kněží s hudbou a se sborem levitů, aby nabrali do zlaté nádoby vodu ze Siloe. Za nimi kráčeli věřící ve velkých zástupech, přistupovali k proudu, aby se z něho mohli napít. Pak zazněla jásavá píseň: „I budete vážit vodu s radostí z studnic toho spasení.“ Izajáš 12,3. Když kněží nabrali vodu, přenesli ji do chrámu za zvuků trub a slavnostního zpěvu: „Postavují se nohy naše v branách tvých, ó Jeruzaléme.“ Žalm 122,2. Pak vodu vylili na oltář zápalných obětí a zazněly chvalo zpěvy, k nimž se přidal lid v mohutném chóru doprovázen hlubokým hlasem trub a dalšími hudebními nástroji. PP 412.1 {PP 305.4}

Spasitel využil této symbolické služby, aby usměrnil mysl lidí na požehnání, které jim přinesl. „V poslední pak den ten veliký svátku

toho“ zazněl hlas Kristův, rozléhající se chrámovým prostorem: „Žízní-li kdo, pojď ke mně, a napij se. Kdož věří ve mne, jakož dí písmo, řeky z břicha jeho poplynou vody živé.“ „To,“ praví Jan, „řekl o Duchu, kteréhož měli přijít věřící v něho.“ Jan 7,37-39. Občerstvující voda, která teče vyprahlou a pustou zemí, zúrodňuje pouště a zachraňuje život zmírajícími žízní, je **symbolem božské milosti, kterou může poskytnout duši jedině Kristus** a která je jako ta živá voda, občerstvující a vzpružující duši. Ten pak, v němž přebývá Kristus, má v sobě nevysychající studnici milosti a síly. **Ježíš oblažuje (potěšuje) život a osvětluje cestu všem, kdož ho opravdově hledají.** Uhostí-li se jeho láska v srdci, přinese dobré plody. Požehná duši, z níž tryská, a jako živý proud bude prýštit slovy a skutky spravedlnosti, aby občerstvila všechny žíznící. PP412.2 {PP 306.1}

Řeka života je také symbolem Krista vylévajícího svou krev, svůj život proto, abychom měli život, a všechna požehnání, která nám nebe chtělo dát, včetně veselí, radosti a nebeského štěstí a potěšení Otcova.

"Krev Ježíše Krista nás očišťuje od veškerého hříchu.... Musíme si před sebou stále držet účinnost Ježíšovy krve." Tato život očišťující a udržující krev, přivlastněná živou vírou je naší nadějí. Musíme dorůstat v oceňování její nedocenitelné hodnoty, protože za nás mluví pouze tehdy, když se vírou domáháme její ctnosti, udržujeme svědomí čisté a v pokoji s Bohem. **Toto je představováno jako ta omilostňující krev, neoddělitelně spojená se vzkříšením a životem našeho Vykupitele, ilustrovaná skrze onen neustále proudící tok, který vychází od Božího trůnu, jako voda řeky života.**“ - {SD 226.2}

Náš Spasitel nebude obětován podruhé; těm pak, kteří touží po požehnání jeho milosti, postačí, aby o ně prosili ve jménu Ježíšově, vylévající touhu svých srdcí v kající modlitbě. Taková modlitba připomene Hospodinu zástupů rány Ježíšovy a **pak znovu vytryskne čerstvá životodárná krev, jejímž symbolem byla živá voda, vytékající ze skály pro Izrael.** PP 411.3 {PP 305.3}

Víno, které dělá srdce lidí radostná, protéká skrze onu řeku života. Skrze Krista přijímáme každé požehnání, které existuje, a to vše je možné skrze bití, pohmoždění a potření Krista; Jeho utrpení, prolití Jeho krve. Mluví o tom všechny symboly obětí. Pšenice musela být umletá, aby byla moukou, olivy

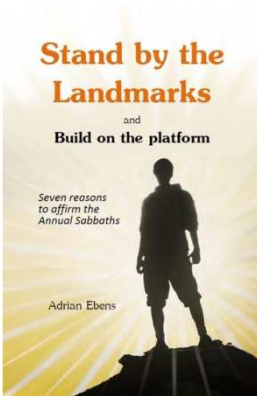
musely být rozdraceny, aby se vytvořil olej, a pro výrobu vína musely být hrozny pošlapány nebo rozdraceny. Pokud přicházíme ke Kristu v dobách, kdy On nás povolává pro zvláštní požehnání, a když uznáváme tu cenu, jíž On a Jeho Otec zaplatili za to, aby ta všechna požehnání byla k dispozici, budeme pít z Něj a ponoříme se do řeky, která se prohlubuje o každých 1000 loket, jak je zmíněno v Ezechielovi 47⁵, a On uspokojí každou potřebu, dokonce i potřebu být přijat Otcem a vědět, že se Mu v nás zalíbilo. Toto štěstí a radost vytvoří základ pro budování pevných a zdravých rodinných vztahů, které do našich životů také přinesou radost a mnoho šťastných okamžiků.

„Jedině vykonaná veliká Oběť Kristova je dostačující pro všechny, kteří uvěřili. Láska Kristova oživí věřícího novým životem. Ten, kdo pije vodu z pramene života, napije se i nového vína v království.“ 1 SM 388.1

Chvála Bohu a Otcí našeho Pána Ježíše Krista, který vylévá na své vzpurné děti tak neuvěřitelná požehnání lásky a milosti. Přijdete do této řeky života? Budete pít víno z království od jedné Soboty do druhé Soboty a jednoho novoluní do druhého novoluní? Ochutnejte a vizte, že Pán je dobrý.

⁵ Je velmi zajímavé si povšimnout, že v překladech RVA, SE, RVR a dalších španělských překladech Bible Ezechiel 47:9 (VS) říká: „Každý tvor, který se pod vodou hemží, ožije, kam až dosáhnou vody obou pramenů.“ Jediným způsobem, jak plavat v této řece a žít, je postupovat v řece až do 4000 loket (viz Ez 47:5), kde jsou vody nad hlavou a lze je překonat pouze plaváním. Pokud se řeka prohlubuje o každých 1000 loket (myšleny jsou stanovené časy) a požehnání se s ní rozšíří a prohloubí a my se rozhodneme nenásledovat řeku dolů do bodu, kde v ní dokážeme plavat, ztratíme velmi potřebné požehnání.

Související brožury jsou k dispozici na
maranathamedia.cz

Stůj podél mezníků a na této základně stavěj

Hnutí Adventistů mělo základ na textu Janova Zjevení 14:12, jakožto textu sestaveného těmi, kteří dodržují Boží příkázání a drží se víry Ježíšovy. Z tohoto základu odhaluje tato brožura spojení s pochopením Kristovy spravedlnosti, která se projevuje v poslušnosti všem Božím příkázáním.

A co Svátky?

Brožurka *A co Svátky?* zodpovídá spoustu otázek, jako jsou například:

Máme Boží ustanovení dodržovat i dnes?

Co je obsahem Božích ustanovení?

Obsahují svátky (slavnosti) morální principy?

Musíme Boží ustanovení dodržovat, abychom byli spaseni?

What About the Feasts?

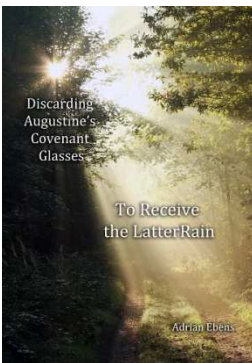

Questions and Answers
about Commandments,
Statutes, and Appointed Times

Gary Hallquist and Adrian Ebens
March 2016

Odložení Augustinových brýlí při pohledu na smlouvy

Skrze ono nejvzácnější poselství z roku 1888 zjistíte, jak systémy Smluv vyvinuté Augustinem pomohly vyzkratovat přijetí pozdního deště.

Živý Chléb z nebes

Obětní systém se svými obětinami zvířat, pokrmů a nápojů, to vše poukazuje na Ježíšovu životadárnou milost skrze Jeho dílo na kříži, a skrze Jeho přímluvnou službu na nebesích v náš prospěch.

Vyvstává otázka, v čem tkví důležitost všech oněch měrných jednotek, jako jsou váhy a míry mouky a oleje, a to množství zvířat? Pokud všechny tyto věci poukazují pouze na Ježíšovu smrt před 2000 lety, jak je možné, že se počty zvířat a obětiny pokrmů při každém náboženském setkání liší? Co to znamená?

Mohou se snad v těchto obětech a obětních darech nacházet lekce, které jsme přehlédli?

Zákon je ztělesněné evangelium a evangelium je vysvětlený zákon. Zákon je kořenem, evangelium vonným květem a plodem, které zákon přináší. *Starý zákon osvětluje Nový a Nový zákon osvětluje Starý.* Každý z nich zjevuje Boží slávu v Kristu. Oba obsahují pravdy, které tomu, kdo je opravdově hledá, budou stále zjevovat jejich nový, hlubší význam. Pravda, kterou Kristus ztělesňoval a kterou nám zjevil, je nezměrná. *Kdo studuje Písmo, jako by nahlížel do studánky; čím více se do ní dívá, tím více si uvědomuje, jak je hluboká a jak se rozšiřuje.* (Perly moudrosti, 64)

At' se skrze světlo Starého zákona učíme o evangeliu víc. Necht' pijeme ze zdroje, a prohloubíme svou radost v evangeliu Krista.